

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyłącza stosowanie przepisów dyrektywy w zakresie badania uczciwości poszczególnych warunków dotyczących pozaodsetkowych kosztów kredytu w sytuacji gdy przepisy ustawowe obowiązujące w Państwie Członkowskim wprowadzają górny limit tych kosztów, stanowiąc, iż pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ustawie lub całkowitą kwotę kredytu?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że ponoszony i spłacany przez pożyczkobiorcę wraz z pożyczką, obok odsetek, pozaodsetkowy koszt związany z samym zawarciem umowy i udzieleniem pożyczki (w postaci opłaty, prowizji czy też o innym charakterze) jako warunek tej umowy, jeżeli wyrażony jest prostym i zrozumiałym językiem, nie podlega ocenie wyrażonej w tym przepisie w kontekście jego nieuczciwości?
- 3) Czy art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że warunki umowne wprowadzające różnego rodzaju koszty związane z udzieleniem pożyczki nie są „wyrażone prostym i zrozumiałym językiem”, jeżeli nie wyjaśniają w zamian za jakie konkretnie wzajemne usługi są pobierane i nie pozwalają konsumentowi na ustalenie różnic między nimi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich; Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 — 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2019 r. — Agencia Estatal de la Administración Tributaria/RK

(Sprawa C-85/19)

(2019/C 164/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Strona przeciwna: RK

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis zawarty w układzie zbiorowym pracy oraz praktyka pracodawcy, zgodnie z którymi, w celu ustalenia wynagrodzenia i dla celów awansu zawodowego, staż pracy pracownicy zatrudnionej w niepełnym wymiarze czasu pracy z pionowym rozkładem czasu pracy powinien być obliczony w rocznym wyliczeniu, biorąc pod uwagę jedynie czas wykonywania pracy, jest sprzeczny z postanowieniami klauzuli 4 pkt 1 i 2 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin — dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. ⁽¹⁾ oraz z art. 2 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/(Dz.U. 1998, L 14, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil no 9 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2019 r. — SL/Vueling Airlines S.A.

(Sprawa C-86/19)

(2019/C 164/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SL

Strona pozwana: Vueling Airlines S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku udowodnienia utraty walizki przedsiębiorstwo lotnicze powinno zawsze i w każdym przypadku zapłacić pasażerowi odszkodowanie w maksymalnej wysokości 1131 SDR, gdyż jest to najpoważniejsza z sytuacji przewidzianych w art. 17 ust. 2 i art. 22 ust. 2 Konwencji montrealskiej z dnia 28 maja 1999 r., czy też jest to maksymalna granica odszkodowania, która może zostać zmniejszona przez sąd, nawet w wypadku utraty walizki, biorąc pod uwagę zaistniałe okoliczności, skutkiem czego kwotę 1131 SDR przyznaje się wyłącznie wtedy, gdy pasażer wykaże, za pomocą dowolnych środków dowodowych dozwolonych w prawie, że wartość przedmiotów i rzeczy osobistych, które miał w bagażu przyjętym przez przewoźnika, a także przedmiotów, które musiał nabyć w ich miejsce, była równa tej granicy, lub czy w razie ich braku sąd może uwzględnić również inne parametry, takie jak na przykład wagę walizki, lub czy utrata bagażu miała miejsce podczas wylotu czy lotu powrotnego, aby oszacować krzywdę związaną z niedogodnościami wynikającymi z utraty jego bagażu?